

Χίλντα Παπαδημητρίου Έχουνε όλοι κακούς σκοπούς

Από τη
συγγραφέα του
Για μια χούφτα
βινύλια

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο Απόστολος ήταν κομμάτια από την κούραση, την υπερένταση, τη συγκίνηση και το ποτό. Μόλις είχε ολοκληρώσει την τελευταία συναυλία της περιοδείας του κι ένιωθε αφυδατωμένος συναισθηματικά, σωματικά και ψυχικά. Η δική του Never-ending Tour έλαβε τέλος ύστερα από τέσσερα σχεδόν χρόνια.

Κατέβηκε από τη σκηνή στις δύο το πρωί, αφού προηγήθηκαν τρία ανκόρ. Ακολούθησαν τα αυτόγραφα και οι φωτογραφίες με τους θαυμαστές, οι χαιρετούρες με τους δημοσιογράφους και τις «αρχές της πόλης», οι οποίες για ανεξήγητο λόγο θεώρησαν υποχρέωσή του να φωτογραφηθεί μαζί τους. Συγκινημένος, αγκάλιασε και φίλησε τους μουσικούς και τους τεχνικούς που τον συνόδευαν όλα αυτά τα χρόνια. Βαθιά μέσα του ο Απόστολος ένιωθε θλίψη για τον κύκλο που έκλεινε, και χαρά για τα καινούργια πράγματα που τον περιμέναν. Αυτό είναι η χαρμολύπη; αναρωτήθηκε, και σημείωσε νοερά τη λέξη για να την ψάξει με την ησυχία του.

Το μυαλό του ήταν μουνδιασμένο από την κούραση και το ποτό, αλλά του άρεσε να οδηγεί αργά τη νύχτα στους έρημους επαρχιακούς δρόμους, ακούγοντας μουσική. Βιαζόταν να φτάσει τα χαράματα στη Σούδα, για να πάρει το έκτακτο δρομολόγιο για Πειραιά. Αν το έχανε, θα έπρεπε να περιμένει μέχρι το επόμενο βράδυ και θα αναγκαζόταν να συνταξιδέψει με τα μέλη του συγκροτήματός του. Θα προτιμούσε να το αποφύγει. Δεν θα άντεχε δεύτερο γύρο αποχαιρετισμών,

κλαυθμών και οδυρμών. Άφησε πίσω του το Ρέθυμνο γύρω στις τέσσερις, κι ένα εικοσάλεπτο αργότερα, έπιασε τον εαυτό του να κουτουλάει από τη νύστα. Έκανε δεξιά σ' έναν παράδρομο της εθνικής που οδηγεί στα Χανιά, πάρακαρε ο μισός σ' ένα περιβόλι κι έσβησε τη μηχανή του τζιπ. Άνοιξε την πόρτα του οδηγού για να ανασάνει τον δροσερό νυχτερινό αέρα, και έμεινε για λίγο να θαυμάζει την πανσέληνο που κολυμπούσε στον σκοτεινό ουρανό. Τυπικά, το φεγγάρι ήθελε μία μέρα ακόμα για να γεμίσει εντελώς, όπως θα είχε επισημάνει η σχολαστική Νίνα, αλλά ήδη φάνταζε ολοστρογγυλο στον ουρανό. Του άρεσε το ολόγιομο φεγγάρι, αν κι απόψε τον τάραζε μ' έναν περίεργο κι ανεξήγητο τρόπο. Του δημιουργούσε ανησυχία κι έναν ασαφή φόβο για το μέλλον. Προσπάθησε να ηρεμήσει με τη σκέψη ότι την επόμενη πανσέληνο θα την απολάμβανε από το καλυβάκι του, με μοναδική παρέα τη θάλασσα. Αχ, η θάλασσα! Η μυρωδιά της έφτανε ως τη μύτη του, κι ας απείχε η παραλία αρκετά χιλιόμετρα.

Τα αμέτρητα στριφτά που είχε καπνίσει από το πρωί του είχαν αφήσει μια πικρή γεύση στο στόμα. Αναζήτησε ψηλαφητά το μπουκάλι με το νερό που έπρεπε να βρίσκεται δίπλα του, αλλά δεν ήταν εκεί. Για να αλλάξει γεύση, ήπιε μερικές γουλιές ουίσκι από το μικρό δερμάτινο φλασκί που του είχε κάνει δώρο η Νίνα πριν από πολλά χρόνια. Κι αυτό του φάνηκε πικρό. Ήξερε ότι είχε φτάσει ο καιρός να περιορίσει το τσιγάρο και το ποτό, όπως έκανε μετά το τέλος κάθε περιόδου. Όλα έχουν την ώρα τους, καθησύχασε τον εαυτό του κι άρχισε να παίρνει βαθιές ανάσες για να ξενουστάξει. Βγήκε από το αυτοκίνητο, τεντώθηκε και έκανε μερικά βήματα στον χωματόδρομο που ξεκινούσε δίπλα από το περιβόλι. Η προ-

σπάθεια να μείνει ξύπνιος δεν είχε αποτέλεσμα, τα μάτια του έκλειναν, η νύστα κέρδιζε τη μάχη.

Δεν μπορούσε να οδηγήσει έτσι, καταλάβαινε ότι ήταν προτιμότερο να κοιμηθεί ένα μισάωρο για να πάρει δυνάμεις. Μπήκε πάλι στη θέση του οδηγού, τράβηξε το πολύχρωμο ριχτάρι που είχε πρόχειρο στο πίσω κάθισμα, έκλεισε την πόρτα του και δοκίμασε να βολευτεί. Η υπερένταση δεν τον άφηνε να χαλαρώσει. Έπιασε ξανά το φλασκί και ήπιε λίγο ουίσκι ακόμα. Δίπλωσε το ελαφρό μπουφάν του και το έκανε μαξιλάρι, σκεπάστηκε με το ριχτάρι για να προστατευτεί από την υγρασία της νύχτας και κατέβασε το ψάθινο καπέλο του για να μην τον τυφλώνει το λαμπερό λευκό φως του φεγγαριού.

Με φωνή ραγισμένη από την κούραση, ψιθύρισε σαν να-νούρισμα τους τρυφερούς στίχους «*Fais toi plus belle pour la fête au village*», που τραγουδούσε το ντουέτο των Amadou & Mariam από τα ακριβά ηχεία. Γαληνεμένος από το τραγούδι, αφέθηκε να βουλιάξει στην ησυχία και τα αρώματα του περιβολιού. Μικροί δυσδιάκριτοι ήχοι άρχισαν να κεντούν τη νυχτερινή σιγαλιά: το τερέτισμα ενός τριζονιού, το θρόισμα των οπωροφόρων από το περιβόλι, τα γαβγίσματα των σκύλων ενός κοντινού χωριού, μια κουκουβάγια. Οι ήχοι της φύσης γλύκαναν και διέλυσαν την υπερένταση. Ο Απόστολος βυθίστηκε σ' έναν βαθύ ύπνο, ροχαλίζοντας σιγανά.

Αλλά ακόμα κι αν δεν κοιμόταν, θα έπρεπε να έχει τα αυτιά του τεντωμένα για να διακρίνει ένα σούρσιμο που σταματούσε και ξανάρχιζε, σαν να παραμόνευε κάποιο αγρίμι. Ή ένα επικίνδυνο πλάσμα της νύχτας. Εκείνος όμως ονειρευόταν την έρημη παραλία που είχε ανακαλύψει την άνοιξη. Ονειρευόταν να κρυφτεί εκεί απ' όλους κι απ' όλα. Να ξυ-

πνάνει το χάραμα και να βλέπει τον ήλιο να προβάλλει μέσα από το πέλαγος. Να βουτάει στη θάλασσα την ώρα που βάφεται κόκκινη, και μετά να πίνει τον καφέ του με το πρώτο τσιγάρο της μέρας.

Τη μαγευτική ηρεμία της σκηνής διέκοψε ένας πνιχτός ήχος. Κάποιος είχε κλείσει σχεδόν αθόρυβα την πόρτα του συνοδηγού και είχε καθίσει δίπλα του. Νιώθοντας μια ανεπαίσθητη κίνηση, ο Απόστολος άνοιξε με κόπο τα βαριά βλέφαρά του. Χαμένος ακόμη στο όνειρο, χαμογέλασε αχνά και μουρμούρισε: «Έλα, ρε... τι έγινε;». Ξανάκλεισε τα μάτια, λαχταρώντας να βουτήξει πάλι στην κόκκινη θάλασσα της έρημης παραλίας. Η λεία επιφάνεια του νερού θρυμματίστηκε βίαια. Ένα αιχμηρό αντικείμενο, μια λεπίδα, διαπέρασε το νερό, και τον ίδιο. Ο ορίζοντας και η θάλασσα πλημμύρισαν κόκκινο. Το ίδιο και τα μάτια του. Μετά – σιωπή. Τίποτα. Τέλος.

Παρασκευή, 27 Ιουλίου 2007

Το καλοκαιράκι, στην ακρογιαλιά,
Μέσα στο νεράκι πλέουμε αγχαλιά.

«Το καλοκαιράκι», Φατμέ

Αθήνα, 7.00 μ.μ.

Έριξε μια τελευταία ματιά στο διαμέρισμα. Όλα ήταν στη θέση τους, όλα άστραφταν καθαρά, ξεσκονισμένα και γυαλισμένα. Το ψυγείο ήταν γεμάτο εμφιαλωμένα νερά, μπίρες και αναψυκτικά. Στην κατάψυξη υπήρχε ένα κουτί παγωτό παρφέ και μια βότκα Finlandia. Το σπίτι ήταν έτοιμο να υποδεχτεί τον Απόστολο. Της είχε λείψει ο αδελφός της, κι ας μιλούσαν σχεδόν καθημερινά στο τηλέφωνο. Της είχαν λείψει η ηρεμία του, η ψυχραιμία και το χιούμορ του απέναντι στις δυσκολίες της καθημερινότητας. Το αντίθετο ακριβώς του Φάνη.

Η Εριέττα βγήκε στο μπαλκόνι για να κάνει τσιγάρο και να ξεκουραστεί από το συγύρισμα. Επτά χρόνια νωρίτερα, όταν ο Απόστολος της ανακοίνωσε ότι σκόπευε να αγοράσει το παλιό ρετιρέ της οδού Βησσαρίωνος, η Εριέττα νόμισε ότι της κάνει πλάκα. Μα ποιος λογικός άνθρωπος επιλέγει να ανασαίνει σε καθημερινή βάση τα καυσάεiria της Πανεπιστημίου

και της Ακαδημίας; Με τα ίδια λεφτά θα μπορούσε να βρει διαμέρισμα σε μια πιο αναβαθμισμένη περιοχή κοντά στο κέντρο: στο Μετς, στο Παγκράτι, έστω στη Νέα Σμύρνη. Ο Απόστολος γέλασε και την αγνόησε. Στη συνέχεια, προσπάθησε να τον πείσει να κάνει τουλάχιστον μια ριζική ανακαίνιση στο παλιό διαμέρισμα, να γκρεμίσει τοίχους και να αλλάξει πατώματα, να διαμορφώσει τον χώρο όπως ταίριαζε σ' έναν καλλιτέχνη της δικής του απήχησης. Η επιμονή της έκανε τον Απόστολο να χάσει την παροιμιώδη ψυχραιμία του. Είχαν κάνει έναν γερό καβγά αλλά εκείνος ήταν ανυποχώρητος.

Αγαπούσε την Αθήνα, ήθελε να πηγαίνει με τα πόδια στους κινηματογράφους και στα μπαράκια, να κάνει βόλτες στο Μοναστηράκι και στο παλιό ιστορικό κέντρο, πίσω από τη βιτρίνα της πόλης. Του άρεσε το μετρό και το τραμ, και δεν χρησιμοποιούσε ποτέ αυτοκίνητο για τις μετακινήσεις του. Επιπλέον, ήθελε να βρίσκεται κοντά στα Εξάρχεια όπου ζούσαν οι περισσότεροι συνεργάτες του και υπήρχε ζωή όλο το εικοσιτετράωρο. Με λίγα λόγια, ήθελε ένα σπίτι απλό, για να περνάει καλά ο ίδιος, κι όχι μια βιτρίνα που θα εντυπωσίαζε τους δημοσιογράφους και τους φωτογράφους των free press.

Η αλήθεια ήταν ότι έστω και χωρίς ανακαινίσεις και διακοσμητές το διαμέρισμα απέπνεε μια παλιομοδίτικη γοητεία. Είχε τη σφραγίδα του Απόστολου, την αύρα του. Ψηλοτάβανο και λιτά επιπλωμένο όπως ήταν, έδειχνε τεράστιο. Στο ενιαίο σαλόνι-καθιστικό, ο Απόστολος είχε βάλει έναν καναπέ, δυο αναπαυτικές μπερζέρες κι ένα τραπεζάκι, ενώ μπροστά στην τζαμαρία, που έπιανε σχεδόν έναν τοίχο, είχε στήσει το μεγάλο γραφείο του. Εκεί καθόταν κι έγραφε, κοιτάζοντας

την Ακρόπολη στο βάθος, άλλοτε θολή από τα καυσαέρια, κι άλλοτε διαυγή και λαμπερή στο φόντο της πόλης. Στον πιο μακρύ τοίχο είχε τοποθετήσει ράφια ως το ταβάνι, όπου είχε ταξινομήσει τους δίσκους, τα cd και τα βιβλία του, κι απέναντι ακριβώς άστραφτε ένα τζουκμπόξ Wurlitzer, το οποίο είχε ανακαλύψει σε μια παμπ της Ουαλίας και το είχε αγοράσει μαζί με τα δισκάκια του. Παρά την τακτική συντήρηση, το τζουκμπόξ άλλοτε έπαιζε κι άλλοτε όχι, ο Απόστολος όμως το λάτρευε. Όπως λάτρευε το παλιό γραμμόφωνο με το χωνί και το ογκώδες ραδιόφωνο Philips με τις λυχνίες, τα οποία γυάλιζαν πάνω σ' έναν μπουφέ από καρυδιά.

Το υπόλοιπο σπίτι φιλοξενούσε τη συλλογή του από μουσικά όργανα που είχε συγκεντρώσει στα ταξίδια του στις πέντε ηπείρους. Μερικά απ' αυτά, κυρίως τα πιο περίεργα κρουστά, απλώνονταν ως την πίσω βεράντα, την οποία ο Απόστολος είχε σκεπάσει με καλαμωτές για να έχει σκιά και δροσιά όλο τον χρόνο. Εκεί άκουγε μουσική, εκεί διάβαζε τις ελεύθερες ώρες του. Η βεράντα αυτή είχε γίνει αφορμή για άλλον έναν καβγά. Η Εριέττα ήθελε να τη γεμίσει με δεντράκια και εξωτικά φυτά σε γλάστρες και ζαρντινιέρες. Ο Απόστολος αγαπούσε τους κάκτους και είχε συγκεντρώσει αμέτρητα είδη κακτοειδών και παχύφυτων στη γωνιά που χτυπούσε ο ήλιος όλη τη μέρα. Τώρα, μερικοί από τους κάκτους είχαν γίνει δέντρα ολόκληρα, με περίεργα σχήματα, και άπλωναν τα χέρια τους απειλητικά προς το μέρος της.

Ανυπομονούσε πολύ να γυρίσει ο αδελφός της. Της είχε υποσχεθεί ότι θα ξεμπερδευε από τις δουλειές του μέχρι τα μέσα της επόμενης βδομάδας, και θα τη συνόδευε για τρεις τέσσερις μέρες στην Αίγινα. Ο Φάνης δεν υπήρχε περίπτωση

να πάρει άδεια πριν από τον Δεκαπενταύγουστο, αλλά ακόμα και τότε βαριόταν αφόρητα στο εξοχικό της. Δεν ήταν τύπος των διακοπών, δεν του άρεσαν η απραξία και η θερινή ραστώνη, όπως έλεγε ειρωνικά ο ίδιος.

Η Εριέττα χαμογέλασε σβήνοντας το τσιγάρο της. Τώρα ξεκινάει το καλοκαίρι μου, μουρμούρισε και άρχισε να σιγοτραγουδάει: *«Καλοκαιράκι έχει η καρδιά μου, και η αγάπη μου καλοκαιράκι»*.

Εξάρχεια, 7.30 μ.μ.

Έκανε μια στάση για να ξαποστάσει στη σκιά του εγκαταλελειμμένου νεοκλασικού της οδού Σμολένσκυ. Το πουκάμισο κολλούσε στην πλάτη του, ο ιδρώτας έσταζε στα μάτια του που τον έτσουζαν, και διψούσε σαν να βρισκόταν στην καρδιά της Σαχάρας. Προς στιγμήν αφαιρέθηκε κοιτάζοντας δύο κοριτσάκια στο απέναντι πεζοδρόμιο, που κρατούσαν από έναν πύραυλο. Η μεγαλύτερη μάλωνε την πιο μικρή επειδή το παγωτό της είχε λιώσει και έσταζε στο πεζοδρόμιο. Ωχ, Θεούλη μου! σκέφτηκε ο Χάρης. Έτσι θα λιώσω κι εγώ, σαν αυτό το παγωτό, και κανείς δεν θα ξανακούσει για μένα. Μυστηριώδης εξαφάνιση αστυνομίου στα Εξάρχεια. Χάθηκε σαν να τον κατάπιε ή, μάλλον, σαν να τον ρούφηξε η γη.

Η ζωή είναι άδικη, τελικά. Χειρότερη κι από σίριαλ του Φώσκολου. Ο Χάρης είχε περάσει όλο τον χειμώνα σχεδιάζοντας το φετινό καλοκαίρι. Τα είχε οργανώσει όλα με σχολαστική ακρίβεια. Διότι ήταν αποφασισμένος· φέτος θα έκανε αληθινές διακοπές. Την 1η Φεβρουαρίου ήταν ο πρώτος στη

ΓΑΔΑ που κατέθεσε την αίτησή του για καλοκαιρινή άδεια. Με διάφορες μανούβρες, είχε καταφέρει να σπάσει τις είκοσι τέσσερις μέρες των καλοκαιρινών του διακοπών στα δύο. Το πρώτο μέρος των πρώτων αληθινών διακοπών του θα άρχιζε την 1η Ιουλίου. Θα πήγαινε στα Χανιά, φιλοξενούμενος της ξαδέρφης του της Τατιάνας, η οποία είχε εγκατασταθεί μόνιμα στην Κρήτη. Στη συνέχεια, τη δεύτερη βδομάδα του Αυγούστου, θα συναντούσε τη φίλη του την Εύη και την παρέα της στην Αμοργό, που είναι «το πιο γαμάουα νησάκι μετά την Ίο», όπως του έλεγε διαρκώς.

Με την Εύη είχαν γνωριστεί πριν από δυο χρόνια σε μια πτήση για Λονδίνο και, παρά τη διαφορά ηλικίας και τρόπου ζωής, είχαν γίνει φίλοι. Η νεαρή κοπέλα που σπούδαζε Τέχνες και Ψηφιακές Εφαρμογές –ό,τι κι αν σήμαινε αυτό– του είχε μάθει το skype, και είχαν αποκτήσει τη συνήθεια να μιλούν κάθε βδομάδα, ανταλλάσσοντας τα νέα τους. Ή μάλλον, εκείνη τον κατέκλυζε με πληροφορίες για τις συναυλίες, τις εκθέσεις και τα πάρτι που πήγαινε, κι αυτός την άκουγε μαγεμένος. Το καλοκαίρι που ερχόταν να δει τους γονείς της, η Εύη τον τράβαγε με το ζόρι σε κάτι βαρετές ιρανικές ταινίες, επειδή δεν έβρισκε άλλη παρέα για να τη συνοδεύσει στο σινεμά. Και φέτος, του είχε προτείνει να συναντηθούν στην Αμοργό, αφού η ίδια θα πετούσε με τσάρτερ από το Λούτον απευθείας για τις Κυκλάδες.

Ο Χάρης όμως είχε κι άλλα σχέδια. Για πρώτη φορά σκόπευε να εξαντλήσει τις σαράντα πέντε μέρες διακοπών που δικαιούνται οι αστυνομικοί. Την τελευταία βδομάδα του Σεπτεμβρίου λογάριαζε να κάνει ένα ταξίδι στο εξωτερικό. Είχε μαζέψει ένα βουνό διαφημιστικά φυλλάδια από ταξιδιωτικά

πρακτορεία και κατόπιν προσεκτικής μελέτης είχε καταλήξει σε μια οργανωμένη εκδρομή στις Κάτω Χώρες. Θα ξεκινούσε από το Άμστερνταμ για να δει το μουσείο με τα έργα του Βίνσεντ βαν Γκογκ –ή βαν Χοχ, όπως τον διόρθωνε η Εύη– που ήταν ο αγαπημένος του ζωγράφος. Και θα συνέχιζε με τις Βρυξέλες. Θα έβλεπε την Μπρυζ. Και το Λουξεμβούργο. Θα έπινε καφέδες και μπίρες. Θα έτρωγε μηλόπιτες και μύδια με πατάτες τηγανητές. Και σοκολάτες, πολλές βέλγικες σοκολάτες.

Κι ενώ ήταν σίγουρος ότι φέτος θα περνούσε ένα καλοκαίρι μακριά από τη Ναύπακτο και τη μάνα του, την αυταρχική κυρία Σοφία, τα σχέδιά του ανατράπηκαν μέσα σε μια νύχτα. Συγκεκριμένα, τη νύχτα της 29ης Ιουνίου, όταν ξέσπασε η μεγάλη πυρκαγιά στην Πάρνηθα. Αναμενόμενο, θα μου πεις. Ήδη από τα μέσα Ιουνίου, το θερμόμετρο στην Αθήνα είχε χτυπήσει τους 44°C. Οι μετεωρολόγοι προειδοποιούσαν για τον κίνδυνο πυρκαγιών σε πολλές περιοχές της Ελλάδας, καθώς ο προηγούμενος χειμώνας ήταν ιδιαίτερα ξηρός. Το καλοκαίρι ξεκινούσε εφιαλτικά αλλά οι αρμόδιοι δήλωναν με ανατριχιαστική ψυχραιμία ότι η αύξηση της θερμοκρασίας δεν συνεπάγεται την καταστροφή του κόσμου. Γι' αυτό, κανείς δεν ήταν προετοιμασμένος για τον όλεθρο εκείνης της βραδιάς. Εκτός από τους εμπρηστές, φυσικά. Μέσα σε σαράντα οχτώ ώρες, η Αττική έχασε τον βασικό πνεύμονα που της είχε απομείνει. Οι άδειες των ανδρών των σωμάτων ασφαλείας ανεστάλησαν, αλλά και να μην είχαν ανασταλεί, ο Χάρης θα έμενε στη θέση του. Δεν πειράζει, είχε σκεφτεί: εδώ ο κόσμος καίγεται – κυριολεκτικά. Θα πάω στην Τατιάνα κάποια άλλη στιγμή. Δεν μπορεί να μη βρω ένα τετραήμερο μέσα στο καλοκαίρι.

Εντωμεταξύ, η Εύη τσακώθηκε με το αγόρι της και άλλαξε σχέδια. Βρήκε φτηνά εισιτήρια για Βαρκελώνη κι έφυγε με τις φίλες της, αποφασισμένη να ξεσαλώσει με κρασί, τάπας και συνναυλίες καταλανικού ροκ. Το όνειρο της Αμοργού έσβησε κι αυτό εν μιά νυκτί. Με βαριά καρδιά, ο Χάρης τηλεφώνησε στη μητέρα του για να της ανακοινώσει ότι θα πήγαινε τον Αύγουστο στη Ναύπακτο. Κι εκεί τον περίμενε νέα ψυχρολουσία. Η κυρία Σοφία, η οποία τον προηγούμενο χειμώνα είχε αποφασίσει τελείως αιφνιδιαστικά να δώσει το πατρικό της αντιπαροχή, έμενε στη σουίτα ενός ξενοδοχείου στην Ψανή. Τον άκουσε ανυπόμονα να της αραδιάζει τις κακοτυχίες του και μετά τον έκοψε απότομα: δεν γινόταν να τον φιλοξενήσει τον Αύγουστο. Είχε καλέσει μια φίλη για παρέα και δεν σκόπευε να χαλάσει τα σχέδιά της για χάρη του.

Ποτέ μην πεις ότι κάτι δεν μπορεί να πάει χειρότερα. Η ζωή θα βιαστεί να σε διαψεύσει. Ο Χάρης προσανατολίστηκε τότε στην ιδέα μιας μικρής κρουαζιέρας στο Αιγαίο, απ' αυτές που γυρίζουν στα ελληνικά νησιά και φτάνουν μέχρι τα τουρκικά παράλια. Την ώρα που χάζευε τα διαφημιστικά, αμφοταλαντευόμενος ανάμεσα σε μια πενήνήμερη και μια οκταήμερη, χτύπησε το τηλέφωνό του.

Ήταν η Μαρίτα, και ο Χάρης ένωσε να του φτιάχνει το κέφι, ακούγοντας τη φωνή της. Από τότε που ο Μιχάλης είχε εγκατασταθεί στο σπίτι της, η κοπέλα τον απέφευγε διακριτικά. Η αλήθεια ήταν ότι ο Χάρης κι ο Μιχάλης ανήκαν σε δύο κόσμους εκ διαμέτρου αντίθετους: ο Χάρης ήταν μπάτσος· ο Μιχάλης, ο επονομαζόμενος Ατσαλένιος, ένα γερασμένο φρικιό, που παρότι είχε πατήσει τα πενήντα, κυκλοφορούσε με τεράστιες γιαπωνέζικες μηχανές και μισούσε κάθε

μορφή εξουσίας. Ο Χάρης ήξερε ότι ποτέ δεν θα έλυνε το μυστήριο που τον βασάνιζε: τι είχε βρει η Μαρίτα σ' αυτό τον κοπρίτη, και τι είχε βρει αυτός ο Ξένοιαστος Καβαλάρης στην υπαστυνόμο της Δίωξης Ναρκωτικών. Η ουσία ήταν ότι η φιλία του Χάρη με τη Μαρίτα είχε μπει σε δεύτερη μοίρα. Η κοπέλα τον χαιρετούσε στους διαδρόμους της ΓΑΔΑ και ήταν φιλική μαζί του, αλλά δεν του τηλεφωνούσε πια να πάνε σινεμά, ούτε τον καλούσε για φαγητό όποτε έφτιαχνε γεμιστά. Ο Χάρης το είχε πάρει απόφαση. Πώς το έλεγε εκείνο το τραγούδι του Ροντ Στιούαρτ που τραγουδούσε μια παλιοσειρά στην Αλεξανδρούπολη; *Some guys have all the luck*. Και μερικοί όλη την γκαντεμιά. Ωστόσο, του είχε λείψει η παρέα της, γι' αυτό όταν η Μαρίτα τον κάλεσε να του κάνει το τραπεζί, δέχτηκε χωρίς δεύτερη σκέψη. Πόσο μάλλον που υποσχέθηκε να του μαγειρέψει το αγαπημένο του φαγητό: κοτόπουλο με μπάμιες! Αυτό που δεν του είπε από τηλεφώνου αλλά του το ξεφούρνισε μετά το φαγητό, ενώ έτρωγαν τα παγωτά που της είχε φέρει, ήταν ότι ήθελε να του ζητήσει μια *μεγάααααααλη* χάρη.

Έτσι, ο Χάρης βρέθηκε το τελευταίο δεκαήμερο του Ιουλίου καθηλωμένος στην Αθήνα να ταΐζει τη γάτα της Μαρίτας και να ποτίζει τα λουλούδια της κυρίας Σοφίας. Κι ενώ το πότισμα μπορούσε να το φορτώσει στη Σβετλάνα, την οικιακή βοηθό της μητέρας του, η Μαρίτα δεν εμπιστευόταν κανέναν άλλο να της ταΐζει τη γάτα. Τον είχε κοιτάξει βουρκωμένη και του είχε εξομολογηθεί ότι με τον Μιχάλη δεν τα πήγαιναν καλά. Δική της ιδέα ήταν να πάνε για κάμπινγκ στη νότια Πελοπόννησο, μήπως καταφέρουν να σώσουν τη σχέση τους. Πώς να της αρνηθεί ο Χάρης μια τέτοια χάρη;

Βλαστημώντας τον Ατσαλένιο που αυτή την ώρα θα δροσιζόταν σε κάποια παραλία παρέα με τη Μαρίτα, ο Χάρης κοίταξε κάτω από ένα εγκαταλελειμμένο αυτοκίνητο και φώναξε σιγανά: «Ντόλυ... Ντόλυ... πού είσαι, κοπέλα μου;».

Ψυρρή, 11.00 μ.μ.

Καθόταν με τα πόδια ανεβασμένα στο γραφείο του και το βλέμμα καρφωμένο στο κενό. Τελευταίο βράδυ Παρασκευής που περνούσε κλεισμένος στον παλιό βιοτεχνικό χώρο, όπου είχε φτιάξει το στρατηγείο της Bohemia Records χρόνια πριν η γειτονιά του Ψυρρή γίνει η καρδιά της νυχτερινής διασκέδασης. Ο Βασίλης βρισκόταν εκεί για να μαζέψει, υποτίθεται, τα προσωπικά του αντικείμενα και διάφορα έγγραφα, αλλά δεν είχε κουράγιο να σηκωθεί από την καρέκλα του. Είκοσι τόσα χρόνια πεταμένα στα σκουπίδια. Το πρωί της Δευτέρας, ο καινούργιος ιδιοκτήτης θα ξήλωνε τα πάντα εκεί μέσα για να φτιάξει έναν πολιτιστικό πολυχώρο: γκαλερί-καφέ-βιβλιοπωλείο-μπαρ. Ή για να ξεπλύνει τα λεφτά που είχε βγάλει από τις μυστήριες δουλειές του. Τι σημασία είχε;

Ήταν ωραία η διαδρομή. Την είχε απολαύσει. Είχε μάθει πολλά, είχε κάνει φίλους – και εχθρούς. Είχε καταφέρει να αποκτήσει λήμμα στη Wikipedia. Μια μικρή αναφορά, βέβαια, αλλά δεν ήταν λίγο αυτό. «Vassilis “Bass” Makridis is the founder of Bohemia Records, the first independent record label in Greece, which specialized in rock, punk, garage and world music genres».

Τώρα δεν είχε μείνει τίποτα απ' όλα αυτά. Έφταιγαν οι

καιροί που άλλαζαν, οι δικές του επιλογές, οι πισώπλατες μαχαιριές. Ο Βασίλης ήταν ένα ακόμα θύμα της κρίσης που είχε χτυπήσει αδυσώπητα την παγκόσμια μουσική βιομηχανία. Ο πιο αδύναμος κρίκος, αυτός που την πλήρωσε από τους πρώτους. Μετά τα δισκάδικα.

Λίγες βδομάδες νωρίτερα, είχε δει με τα ίδια του τα μάτια μια μπουλντόζα να μαζεύει κούτες με τα cd της εταιρείας του και να τις ρίχνει σ' ένα φορτηγό, αδειάζοντας την αποθήκη που νοίκιαζε στα Σπάτα. Προορισμός τους η χωματερή των Άνω Λιουσίων, αφού το δικαστήριο, δικαιώνοντας τους αντιδίκους του, είχε διατάξει την καταστροφή τους. Έκλαιγε τότε σαν μωρό παιδί. Έκλαιγε ένα ολόκληρο βράδυ και το επόμενο πρωί ξύπνησε με μια αφύσικη απάθεια. *Freedom's just another word for nothing left to lose*. Ήταν ελεύθερος, λοιπόν. Ελεύθερος να κάνει τι; Ποιος είναι ελεύθερος όταν χρωστάει σε τράπεζες, εφορία, ασφαλιστικά ταμεία, υπαλλήλους και συνεργάτες;

Ο Βασίλης κατάπιε τον κόμπο της πίκρας που ανέβαινε συνέχεια στο στόμα του. Ήταν η πίκρα που μάζευε εδώ και μια πενταετία. Από τότε που οι φίλοι του, οι πρώην φίλοι του μάλλον, άρχισαν να τον μαχαιρώνουν πισώπλατα ο ένας μετά τον άλλο. Από τότε που είδε μπροστά του την προδιαγεγραμμένη πορεία του. Ως εδώ! Δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να βουλιάξει στον οίκτο για την κατάντια του. Σηκώθηκε απότομα αναποδογυρίζοντας την καρέκλα του που βρόντησε στο πάτωμα. Άρπαξε τον βαρύ σιδερένιο χαρτοκόπτη και τον εκσφενδόνισε στον τοίχο με τις καδραρισμένες αφίσες των συγκροτημάτων που είχε ανακαλύψει κάποτε. Των συγκροτημάτων που έσπευσαν να τον εγκαταλείψουν, βρίσκοντας καταφύγιο στις πολυεθνικές, όταν τα πράγματα άρχισαν να ζορίζουν.

Κατέβηκε τρεκλίζοντας την ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στο ισόγειο και βγήκε στον δρόμο, αφήνοντας τα φώτα αναμμένα και την πόρτα ξεκλείδωτη. Ας έμπαινε μέσα όποιος ήθελε. Γιαία πυρί μειχθήτω. Ο Βασίλης χρειαζόταν αέρα, να βρεθεί κάτω από τον νυχτερινό ουρανό και να φύγει μακριά απ' όλες αυτές τις αναμνήσεις. Αποφεύγοντας τους πολυσύχναστους δρόμους που οδηγούν στο Μοναστηράκι, κατευθύνθηκε προς την Πειραιώς. Στην οδό Κριεζή, ένα πρεζόνι έκανε να τον πλησιάσει, ο Βασίλης όμως του έριξε μια ματιά που δεν άφηνε περιθώρια: Φύγε γιατί θα την πληρώσεις εσύ. Διότι κάποιος θα την πλήρωνε, αργά ή γρήγορα. Βγαίνοντας στην Πειραιώς, στο ύψος της Κουμουνδούρου, ετοιμάστηκε να σταματήσει ένα ταξί. Ύστερα, το μετάνιωσε. Θα γύριζε σπίτι με τα πόδια. Δεν ήταν μακριά το Παλαιό Φάληρο. Ή μάλλον μακριά ήταν, αλλά ο Βασίλης ήθελε να περπατήσει. Να περπατήσει πολύ, μέχρι να εξαντληθεί το σώμα του και να ναρκωθεί το μυαλό του. Άρχισε να μετράει τις πλάκες του πεζοδρομίου. Μία, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε, έξι...

Καλοκαίρι του 2007. Ύστερα από απανωτές αναποδιές, ο αστυνόμος Χάρης Νικολόπουλος ξεκινάει επιτέλους τις διακοπές του στα Χανιά. Πριν προλάβει όμως να πει την πρώτη ρακή, τον ειδοποιούν από την Αθήνα ότι η άδειά του αναστέλλεται. Ο τραγουδιστής Απόστολος Μελισσηνός έχει εξαφανιστεί μυστηριωδώς μετά την τελευταία του συναυλία, στο Κάστρο του Ρεθύμνου. Πού βρίσκεται ο Απόστολος; Κρυμμένος σε κάποια έρημη παραλία; Έχει πέσει θύμα απαγωγής ή μήπως...

Ο Χάρης ξεκινάει την έρευνα που θα τον οδηγήσει από την πόλη των Χανίων στα Σφακιά, και στη συνέχεια στην άδεια Αθήνα. Μιλώντας με παλιούς φίλους και συνεργάτες του Απόστολου, θα βουλιάξει μέσα σ' έναν χείμαρρο πληροφοριών, θα γίνει ειδήμονας στην ιστορία των πρώτων ελληνικών ροκ συγκροτημάτων και θα εντυπώσει στις μεθόδους των δισκογραφικών εταιρειών και στις κόντρες των επαγγελματιών μουσικών. Κι επειδή το παρελθόν βρίσκεται πάντοτε σε απόσταση αναπνοής από το παρόν, θα ξεθάψει τις παλιές του κασέτες και θα υπενθυμίζει διαρκώς στον εαυτό του τους στίχους: *Μην τους πιστεύεις ό,τι κι αν πουν / Έχουνε όλοι κακούς σκοπούς.*

ISBN 978-960-566-006-2

9 789605 660062

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6006